

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. 8.

Den 15. Januar 1872. Pris: 6 Sk. pr. Exp.

Tordens Forlossning.

Tale af Eldste Orson Pratt i Salt Lake City
den 20de August 1871.

(Fra „Deseret News.“)

Ieg vil læse et Par Vers af Johannes' Evangelium, 14de Kapitel, hvor Jesus siger: „I min Faders Huus ere mange Boliger; men dersom det ikke saa var, havde jeg sagt Eder det. Ieg gaaer bort at berede Eder Sted. Og naar jeg er gaaet bort og saaer beredt Eder Sted, kommer jeg igjen og vil tage Eder til mig, at hvor jeg er, skulle ogsaa I være.“

Det er ikke almindeligt for de Sidste Dages Hellige at vælge en Text og at indstrenke sine Bemærkninger til den, dog finder jeg intet Urigtigt deri, forudsat, at vi ikke hindre Guds Aands Birken paa os. Det er mit høieste Ønske, naar jeg fremstiller mig for en offentlig Forsamling, at kunne kjende Guds Sind og Billie angaaende hvad der bor tales. Ved menneskelig Viisdom kan Ingen satte sine Medmenneskers Behov i enhver Hen-sende, men Herrens Aand kjender alle

Menneskers Behov, og den formaaer at røre ved Guds Ejeneres Hjerte, saa de til enhver Tid kunne tale om det, der er mest gavnligt.

Med stor Interesse lyttede jeg til Eldsterne Woodruffs og Smiths Bemærkninger i Formiddags, men der var eet Punkt i Særdeleshed, som sængslede min Opmærksomhed, nemlig Menneskeslægtens Tilstand efter Døden og de sande Helliges store Ophoelsse. Dette er et Einne af overordentlig Interesse for de Sidste Dages Hellige, og vi see ogsaa Fremtiden imøde med glad Forventning og stræbe at benytte dette korte Liv paa en saadan Maade, at vi kunne sikre os de store Besignelser, som ere lovede de trofaste Hellige herrester.

I det Skrifsted, jeg nys læste, underretter Jesus Verden om, at der i hans Faders Huus er mange Boliger. Min

Faders Huus! Der ligger en dyb Betydning i disse Ord. Hvor er det, og hvad er det? Vor vi tenke os et Huus som de smaa Bygninger vi Mennesker opfører til Boliger for os? eller hvorledes skal det forstaaes? Gud er et Væsen, som ifølge Kristens Bidnesshyrd boer i Evigheden. Evigheden er hans Hjem, og i Evigheden findes der utallige Verdener, som ere stætte ved hans almægtige Haand. Maar vi altsaa tale om Faderens Huus, maae vi tenke os det som det er betegnet af de inspirerede Skribenter, thi de omtale mangfoldige Steder Evigheden som hans Bolig. Han er ikke blot Gud for saadan en lille Klode som vor; han præsiderer ikke over nogle faa isolerede Verdener i Rummet og lader de øvrige sjætte sig selv; han er ikke blot Gud for de yngste Kloder, men alle Verdener, baade de nuværende og tilkommende, fra Evighed til Evighed ere hans og kunne betragtes som hans Bolig, thi han er allestedsnærværende.

Seg mener ikke, at han er personlig tilstede allevegne, thi det vilde være umuligt; en Person kan aldrig være paa mere end eet Sted ad Gangen, hvadenten han er dodelig eller udsodelig, høit opfriet og fuld af al Viisdom, Herlighed og Magt eller ringe, nedværdiget og magteslos. Saavidt Materien angaaer kan en Person kun være paa et enkelt Sted ad Gangen. Dette er indlysende af sig selv for Enhver. Maar vi dersor tale om Gud som allestedsnærværende, mene vi kun, at hans Viisdom, Magt, Storhed, Godhed og alle hans Værens evige Egenskaber tilhændegive sig rundt omkring blandt alt, hvad han har ståbt. Han er allevegne tilstede ved sin Indflydelse, ved sin Almagt — med sin Myndighed sylder han Verdensrummet. Men naar vi komme til hans herliggjorte Person, da har denne et bestemt Opholdssted, men hvor dette

er, er ikke blevne aabenbart. Han har imidlertid ikke blot eet Opholdssted eller een Bolig, han er ikke indskrænket til et enkelt Sted, men han kan gaae og komme efter eget Behag; han besøger de forskellige Afdelinger af sine udstrakte Riger og giver Raad og Instruktioner eftersom ham tykkes bedst.

Men hvis Evigheden er hans Bolig, hvad er det da for Boliger Frelseren hentyder til i vor Teg? Det er Steder, som Skaberen har dannet ligesom denne Jord, thi denne vor Jord vil i sin fremtidige Udvikling udentvivl ogsaa blive en af Faderens Boliger, hvor hans Herlighed kan aabenbares, saavel som paa andre forlostede Kloder. Seg troer, at han ved den givne Leilighed hentydede mere specielt til de celestiale Boliger eller Verdener, som vare blevne gjenløste og herliggjorte. Gud har ståbt flere Verdener end Mennesket paa nogen mulig Maade kan tælle. Hvis vi kunde tælle de Partikler, hvoraf vor Jord er sammensat, vilde deres samlede Tal neppe udtrykke Begyndelsen af de Verdener, Gud har ståbt i de henrundne Evigheder — Boliger, som først vare stætte timeligen, derefter forlostes og herliggjordes og bleve becærede med hans Nærværelse, der dannede dem, hvad der ogsaa er vor Klodes Bestemmelse.

Af Skriften erfare vi, at denne Jord blev ståbt for nogle faa Aartusinder siden. Hvor længe selve dens Dannelse stod paa, veed man ikke. Bibelen omtaler seg Dage, men vi forstaas ikke saa ganstet dette Udtale "seg Dage." Det kan umulig være saadanne Dage, som vi regne efter; Dage, hvis Varighed afhænger af den færdigdannede Jords Dreining om sin Auge og Lyset fra Solen, der er Centrummet for vort Solssystem. En Dag synes at betegne et længere Tidsrum end vore 24 Timer. Da Herren talte med Adam i

Edens Have, sagde han: paa den Dag Du øder deraf skal Du doe; men han døde ikke inden 24 Timer efter sin Overtrædelse, men blev derimod henved tusind Aar gammel. Af dette Skriftsted fremgaaer, at der ikke var Tale om en Dag af vort Slags.

Da denne Jord blev stabbt, var den uidentvist meget smuk, thi Gud er ikke Døphav til noget Ufuldkomment. Hvis der nu findes Ufuldkommenheder i Verden, har Mennesket selv indført dem. Hvor lang Tid der end er medgaaet til dens Dannelse, fremgaaer der dog saa meget af Bibelen, at den for en seg tusind Aar siden befandt sig omtrent i sin nuværende Form, med Undtagelse af Forbandelsen og dens Folger, der hvile over den. Ifølge de bedste kronologiske Optegnelser, man har, ere de seg tusind Aar snart fuldbendet; vi leve saa at sige paa Aftenen af det sjette Aartusinde, og snart vil det syvende Aartusindes Morgen oprinde, det syvende Aftsnit eller den syvende Dag, den Dag, da Jorden skal hvile fra al sin Synd og Ugudelighed, da Forbandelsen skal borttages og alle Ting fornyes.

Jorden vil da blive forstjønnet, men ikke fuldstændig forherliget, ikke fuldstændig gjenlost; den vil blive renset, helliget og beredt for Frelserens Regjering. Han vil personlig komme og regjere paa den som en af sin Faders Boliger, og efterat de tusind Aar ere henrundne og Ugudeligheden for en kort Tid atter faaer Lov at herle paa Jorden, da først vil den sidste store Forandrings med denne Klode finde Sted. En Forandrings vil blive tilveiebragt, ikke ved en Vandflod eller Daab som i Noe Dage, men ved en Daab af Blod og af den Hellig-Aland, hvorved selve Elementerne skulle luttres. Efterat det syvende Aartusinde er henrunget, skulle Elementerne renses eller ned

andre Ord, de skulle oploses i deres oprindelige Form og blive som de vare for de sattes sammen til at dann denne Klode. Dersor siger Johannes i Åabenbaringens 20de Kapitel: „Jeg saae en stor hvid Trone og ham, som sad paa den, for hvis Asyn Himlen og Jorden flyede; og der blev ikke fundet Sted for dem.“

Denne Flyen hen af den virkelige Himmel og af Jorden, paa hvilken vi boe, vil være et Sidestykke til vort naturlige Legemes Død eller Oploesning. Man kan med Nette sige, naar en Mand brændes paa Baaret, at hans Legeme flyede hen, at dets hjælelige Organisme er oplost og at dets Partikler ere gaaede tilbage til deres oprindelige Tilstand og blevne blandede sammen med vor Klodes mange andre Elementer. Men i Opstandelsen, blive disse Elementer bragte sammen paany, og Legemet bliver reorganiseret — ikke som et dodeligt eller fortrenteligt Tabernakel, men som en evig og usørknelig Bolig for Menneskets Land.

Paa lignende Maade vil Jorden forgaae og dens Elementer blive spredte om i Nummet; men ved Skaberens Almagt, der først organiserede den, vil den blive fornyet, og de Elementer, hvorfra vor Klode nu bestaaer, ville da atter blive sammenføiede og danne den nye Himmel og den nye Jord, thi, siger Apostelen Johannes, „jeg saae en ny Himmel og en ny Jord, thi den første Himmel og den første Jord var forgaaet.“

Senere blev han bortført til et højt Bjerg og saae der det hellige Jerusalem nedstige fra det Hoie, og af dette have vi en Skildring i hans 21de Kapitel. Antallet af Portene, Høiden af Murene og Bestaffenheden af Husene, Gaderne og hele Byens Herlighed er tydelig bescrevet i Åabenbaringen. Da det nye Jerusalem nedsteg, hørte Johannes en

Nest, som sagde: „See, Guds Paulun er hos Menneskene, og han skal boe hos dem, og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være med dem og være deres Gud. Og han skal astorre hver Taare af deres Dine, og Døden skal ikke være mere, ei heller Sorg, ei heller Krig, ei heller Pine skal være mere; thi det Første er veget bort, Altting er blevet nyt.“

Dette vil være Jordens sidste Forandrings, og naar den har undergaet samme, vil den være en af vor Faders Boliger. Den vil blive forløst eller, om jeg saa maa sige, gjennemgaae sin Opstandelse, efterat den først er „flyet hen.“ Denne dens fornøjede Tilstand vil være evig ved, den vil aldrig omflistes, og Jordens vil i denne Tilstand blive Bolig for de Disciple, til hvem Jesus rettede Ordene i min Text.

Men hvor skal Jesus boe? Hvilkens særegen Deel af Universet er bestemt for ham? Jeg svarer, at denne Klode vil blive Opholdssted for alle de Hellige, der have levet paa den fra Adams Dage og indtil den Dag, da den skal fornøjes; naar dette er skeet, vil Gud boe hos dem, og han vil astorre deres Taarer, og fra den Stund af skal der aldrig mere findes Sorg paa den; fra den Dag af vil der i al Ewiged aldrig finde noget Dødsfald Sted paa den, thi „Døden er opslugt til Seier.“ Forbandelsen, der kom ved Faldet, vil være fuldstændig borttagen, og Gud selv vil oplyse denne Klode ved sin Herlighed og gjøre den til et langt herligere og brillantere Lyslegeme end Solen, der stinner paa vort Firmament.

Man vil maaße spørge: troer De Solen er en herliggjort Klode? Ja, i een Betydning er den. Den er endnu ikke fuldkommen forløst eller isort celestial Herlighed og becæret med Faderens Mærve-

relse som en celestial Bolig i al dens Hylde af Herlighed og Skjønhed, thi den er endnu underkastet mere eller mindre Forandrings. Hvis den derimod var fuldkommen forherliget; hvis den havde gjenemgaaet sin timelige Tilværelse og var blevet herliggjort og fuldkommen celestial og var blevet Bolig for celestiale Væsener, vilde dens Glands være langt brillantere end vort Øie funde udholde at seue. Vi kunne taale dens nuværende Glands og vi fryde os ved den; den giver Lys og Varme til de omliggende Verdener og gjør dem derved skifte til Beboelse for menneskelige Væsener. Men var den herliggjort som den engang vil blive, og som vor Gud ogsaa vil blive, funde forkænkelige Væsener som vi ikke taale dens Glands — vi vilde fortære.

Denne Jord er altsaa bestemt til a. blive en af de himmelske Boliger, og som Bevis for, at den skal være de Helliges Opholdssted ewindelig, vil jeg anføre nogle Steder af Bibelen. I sin herlige Bjergrædiken, hvor Jesus omtaler nogle af hans Folks Belsignelser, siger han blandt Andet: „Salige ere de Sagtmødige, thi de skulle arbe Jordens.“ Dette kan visseleg ikke anvendes paa denne timelige Tilværelse, thi see blot hvorledes det gik de Sagtmødige, der levede i Kristendommens første Tider. Hik de Arvedeel i Jordens? Ingenlunde. Hvad var deres Lod? At vandre om i Taare- og Gjedestind, boe i Huler og Kloster osv., thi de Ugudelige ansaae dem ikke værdige til at leve og boe med sig, og alligevel siger Grelseren: de Sagtmødige skulle arbe Jordens. Hvad Tid? Hvis de ikke arbe den for Døden, maae de visseleg arbe den efter Opstandelsen. Johannes siger i Abenbaringen's femte Kapitel, at han saae en stor Skare af Hellige staende for Gud Fader, hvilke alle vare Menneskenesander, med Undtagelse af dem, der op-

stode fra de Døde, da Kristus opstod. De sang en ny og hellig Sang, & hvil Indhold dreiede sig om Emigration; de havde nemlig ifinden at emigrere fra deses dæværende Hjem i det celestiale Paradis til et andet Sted, og deres Sang lod omrent saaledes: „Du er værdig at tage Bogen og oplade dens Segl, fordi Du er Slaget og med dit Blod harer hjort os til Gud af alle Stammer, Tungemaal, Folk og Slægter, og Du harer gjort os til Konger og Præster for vor Gud, og vi skal regjere over Jordens.“

Dette er altsaa deres fremtidige Opholdssted, og de frejdede sig over Udsigten til atter at komme til Jordens, deres virkelige Fødestavn, deres gamle Hjem. De vare borte fra Jordens en kort Tid paa Grund af den Ugadelighed, som herskede paa den; de havde maattet fjerne sig en lille Tid, fordi Døden overvældede deres forkænkelige Legemer. Faldet har bragt dem ned i Graven, men de glædedy sig ved Bevidstheden om, at Graven skalde opgive sine Døde. Disse Aander fra alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk glædedy sig over at skalde deres Legemer tilbage i Opstandelsen og der efter vende tilbage til deres Hjemstavn, Jordens, for at modtage deres Kroner, Troner og Herredomme. „Vi skalde regjere paa Jordens,“ lod det. De skalde ikke komme for atter at blive forfulgte og forbrevne, som altid har været de Sagtmødiges Lod, naar de Ugadelige havde Magten; de skalde ikke forjages eller splittes ad som Tilfældet var med de Hellige Fordom; de skalde ikke haanes, pidles, gjennemhaves, halshugges, brændes osv., hvilken Skæbne Guds Folk altid har været hjemfalderen til, men de skalde komme for at regjere: „Du har gjort os til Konger og Præster for Gud, og vi skalde regjere paa Jordens.“

Længden af den Periode, i hvilken

de skalde regjere, er ifølge Åbnubaringen's 20de Kapitel et tusind Aar, og det var kun Begyndelsen paa deres Verden. „Salig og hellig er den, som harer Deel i den første Opstandelse; over disse harer den anden Død ikke Magt, men de skalde være Guds og Kristi Præster og skalde regjere med ham tusinde Aar.“ I deres Sang hentydede de ikke til deres evige Regjering paa Jordens, der skal begynde efterat de tusinde Aar ere forbi, og Jordens er forandret og fornyet. Det var et altsor herligt Emne for Johannes at skrive om og for Jordens Beboere at blive behjedte med i deres faldne Tilstand. Hvad deres Jubel var saa overmaade stor ved Udsigten til kun at regjere et tusind Aar, og det endogsaa for Jordens var fuldkommen forløst og herliggjort, hvor langt større vilde ikke deres Glæde blive, - hvad de kunde see sig selv som Konger og Præster for Gud og vide, at de skalde begynde en Regjering, der skalde være gjen nem Evighedernes Evighed.

Som Bevis for, at Menneskene skalde eje Jordens, naar de komme ud af deres Grav, vil jeg henvisse til Ezekiels 37te Kapitel. Ezekiel levede blandt et Folk, som i en stor Grad var afveget fra Fædre nes Religion; de havde begyndt at op give Haabet om at arve, hvad der var blevet forjættet deres Fædre, thi de saae, at Fædrene havde hvilet i Graven i mange Generationer og hverken de eller deres Affom var komme i Besiddelse af For jættelsens Land, hvad der var lovet i Abrahams og Jakobs Dage. I erindre, at Gud lovede Abraham og Jakob, at de skalde saae Palæstina til evig Arv og Eie. Ikke blot deres Sæd, men de selv skalde boe der evindeligen. Med god Grund, tilsyneladende, kunde de udbryde: „Bore Been ere blevne torre og vor For haabning er borte, vi ere afhugne,“ det vil sige fra det forjættede Land, de skalde

eie. For nu at udrydde saadanne apostatiske Ideer af Israel forte Herren Eze-kiel ind i en stor Dal fuld af torre Been og paalagde ham at profetere over disse Been og sige til dem: „I torre Been, hører Herrens Ord! Saa sagde den Herre, Herre til disse torre Been: See, jeg vil gjøre Sener paa Eder og lade Kjød opkomme over Eder og overdrage Eder med Hud og give Aand i Eder, og I skulle leve.“ Eze-kiel gjorde som det blev ham sagt, og medens han endnu profeterede, hørtes der en stor Sto, der stete en heftig Bevægelse, og Benene nærmede sig, hvort Been til sit Been; og medens han betrakteede denne Mængde Skeletter, der endnu hverken havde Sener, Kjød eller Hud, „see, da opkom der Sener og Kjød paa dem, og de blev overtrukne med Hud, men der var ikke Aand i dem.“ Da sagde Herren til sin Ejener: „Spaa, Du Menneskes Son! Du skal sige til Aanden: saa sagde den Herre, Herre: kom, Du Aand fra de fire Veir, og blæs paa disse Øjehæslagne, og de skulle leve! Og jeg spaaede saasom han besøel mig, og Aanden kom i dem, og de blev le-vende og stode paa deres Fodder, en saare stor Hær.“

Hvis vi skulle gaae til uinspirerede Lærere og spørge dem om Betydningen af alt dette, vilde de svare, at det var Synderes Omvendelse til et nyt Liv; men Herren har en anden Udlæggelse deraf, hvad man kan see af det følgende Vers: „Du Menneskes Son, disse Been, de ere alt Israels Huus“ — deri indbefattet de gamle Patriarker og alle deres Forsædre for mange Slægter. Folkene i Ezekiels Dage sagde: Vore Been og vore For-sæders Been ere blevne tørre, og vore Forhaabninger ere borte, vi ere afhugne, thi vi ere ikke komne til vort Arveland, Palæstina, osv.; men Herren onser ved

denne Fremstilling at tilintetgjøre deres Vantro, og Udtydningen af Synet var denne: „See, jeg vil oplade Eders Grave og vil lade Eder komme op af Eders Grave, mit Folk, og lade Eder komme til Israels Land.“

Herren sagde ikke, at han vilde fore dem til nogen ukjendt Egn i det store Verdensrum, hvad nogle Digtere i vor Tid vil have det til, hvilke troe paa en Himmel udenfor Tid og Rum. Da jeg blev gammel nok til at domme for mig selv, kunde jeg ikke begribe, hvorledes noget Sted kunde ligge udenfor Rummet, som er ubegrændset, og da jeg kom til at læse i Skriften, fandt jeg, at den Himmel, som de gamle Profeter saae hen til, er paa vor egen Jord. Der er imidlertid mange Mennesker, som ikke ville arve noget Land, thi Gud har albrig forsjættet dem noget. Mange Genera-tioner have levet, som ikke have eiet andet Land end det de selv have tilegnet sig ved menneskelige Love, som Herren ikke havde noget med at stafse, uden forsaavidt at han tillod dem at staae ved Magt for Ordens Skyld. Men alle menneskelige Love gaae tilgrunde, naar Herren kommer, thi da vil Verden blive stuet ene og alene ved guddommelige Love, og velsignet er det Folk, som har sikret sig et Arveland hos den store Skaber, der eier Jorden, og som kan give den til hvem han behager.

Han gav de Netsærdige blandt Israel Landet Palæstina og Egnene der-omkring. See, siger han, jeg vil aabne Eders Grave og bringe Eder til Eders eget Land, og I skulle fornemme, at jeg er Herren. Naar Herren har bragt dem ud af deres Grave og gjenindsat dem i det Land, han gav til deres Fædre, da ville de tilfulde forstaae, at han har opfylt sin Forøjelse.

Jeg kunde ønske at drøve længere ved dette Emne, og tillige henvisse til den 37te Salme og til hvad Herren ved flere Lejligheder sagde til Moses om at arve Jorden evindelig, men jeg maa lade dette berde til en anden Gang.

Et godt Vinck.

(Fra „Deseret News.“)

Nogle Folk ere fødte til Storhed, Negle erhverve sig Storhed ved Talent, Energi og Flid, Andre komme til Storhed ganske usvarende. Utah og dets Indbyggere, som hidindtil have holdt sig saa bestedent tilbage, ere nu eiensynlig komne ind paa den slagne Kongevel til Storhed og Berømmelse, ja delsader næsten til, at den vil blive os paatvungen snarere end vi selv ventede. At Storhed er os forbeholdt af Skæbnen, derom kan der ingen Twivl være. Den kommer, den fornemmes, den kan baade ses og føles.

Telegrammer fra Staterne underretter os om, at Mormonsporgemalet vækker stor Sensation i Washington og vil lægge Beslag paa en stor Deel af Kongressens Opmærksomhed denne Session. Der figes, at „vor gamle Ven“ Senator Gragin har serveret sin uheldige Bill igen, i Haab om at face Polygami undertrykt; at Anførsning om Utahs Optagelse i Unionen som Stat vil blive forelagt begge Kongressens Huse før Julesferien; at fremtidige Egteskaber i Utah skulle bestemmes ved Kongreslove; at tidligere Egteskaber skulle anerkjendes som gyldige, hvad der vel ogsaa passer bedst med Skriftenes Lære, der figer, at hvad Gud har sammenfojet, skal intet Menneske adskille.

Vi lykønske os i Anledning af, at

Kongressen tilshyndende har taget Sa-gen i Haand med den alvorlige Beslutning at gjøre noget ved Mormonismen. Det er en Sag af høieste Vigtighed og bør overveies med Sindighed og Ro, thi overmaade Meget afhænger af den Maade, hvorpaa Regeringen optræder ligeoverfor Mormonismen. Men vi haabe, at Landets Repræsentanter ville undgaae al Op-hidselse saa meget som mulig, thi Hef-tighed og Lidenstabelighed gavner ingen-somhelst Sag.

Hvad Utahs Optagelse som Stat an-gaaer, da er det paa høje Tider, dette Stridt foretages. Dernæst, Egteskab er en Sag af allerstørste Vigtighed for hele Menneskestægten, og hvis Kongressen skal foretage noget ved denne Institution, bør det kun ske efter den modneste Overveielse og med tilborligt Hensyn til Ansvaret og de mulige Folger.

Gen Ting ville vi dog tillade os at foretakae: Hvis Kongressen skulle tage den Beslutning at indstrænke Egteskabet i dette Territorium eller eventuelle Stat, burde den idetmindste fastsætte en fjern Dag i Fremtiden for samme Træden i Kraft, for Egempel om en fem og tyve Aar, for at alle de, der nu leve og som troe paa mere omfattende Egteskab, ikke skulle blive forulempede i deres Troes Udøvelse, hvad der er dem garanteret i Grundloven. I Lovet af denne Tid

vilde Erfaringen da have viist, om „Sy-stemet“ vilde udbøe eller ei, som Nogle nu forsikre er Tilsælvet.

Vi have meget Mere at sige om

denne Gjenstand, men det haster ikke; den er af udmæret Kvalitet og taber intet ved Alderen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Esterretninger fra Utah.

I forrige Nr. berørte vi ifølge, at et nyt Forhør over Præsident Young var berammet til den 4de Decbr., det vil sige til en Tid, som det var syssif umulig for ham at indfinde sig, paa Grund af de svære Sneestorme, der i længere Tid havde raset i Utah. „Ringen“ havde to Formaal for Die ved denne Besættelse. Hvis Præsident Young ikke indsændt sig til det fastsatte Klokeslet, havde man vunden en præktig Lejlighed til at telegrafere over al Verden, at han var „virkelig“ flygtet og derved forsvøg Øphidselsen mod de Hellige, og dernæst vilde Kausionssummen (stor 5,000 Dollars) være forsøplidt, hvilket vilde være et godt Paaskud til at faae Kassen forsønet, thi desværre, „Ringen“ er i Forlegenhen for Mynt. Efter en varm Debat mellem Dommeren McKean og den ny ansatte Unions-Attorney for Utah, Hr. Bates, paa den ene Side og Præsident Youngs Advokat Hr. Hempstead paa den anden, blev det tilsidst afgjort, at Kausionssummen ei skulde ansees som forsøbt og tillige fil Hr. Hempstead udvirket, at Sagen atter blev utsat, denne gang til den 9de Januar.

Hr. Fitch, som var engageret til at holde en Række Foredrag nede i Stærne i Vinter, ilede sieblikkelig hjem, da han modtog Depesche om det berammede Mode, men kom ikke tidsnok. Reisen fra Omaha til Ogden, som sædvanlig varer to og en halv Dag, varede ved denne Lejlighed over en Uge paa Grund af Sneestormene paa Sletterne.

Hr. George C. Bates har tidligere været ansat i høje Stillinger i Michigan, Californien og Illinois. Ved den store Brand i Chicago mistede han Alt, undtagen sit Talent og sin Energi. Han roses i Bladene som en fuldendt Gentleman og bringer med sig godt Vidnesbyrd for sin Duelighed og Rettsindighed. Hvis dette bekræftet sig, tor vi forudsige, at han vil sole sig særdeles tilfreds med Befolkningen i Utah, der forstaaer at stattere Retsfærdighed, da denne saa sjeldent er blevet dem tildele.

Præsident Grant har tillige udnevnt Hr. W. B. Irving til Registrator i Landkontoret i Utah, hvilken Bestilling tidligere bellægtes af Hr. General Maxwell. Denne Maxwell var en af de ledende Mandet i den berygtede „Ring,“ var Præsident Youngs Hovedanklager og stillede sig flere Gange som Kandidat for Dele-

geret i Kongressen for Utah, i Opposition mod Broder W. H. Hooper. Af hvad Grund han er blevet afstediget og har forladt Territoriet er os ikke bekjendt, men vi følde ingen Saare ved hans Bortgang, thi i de Aar, han har opholdt sig i Utah, har hans Bandel betegnet ham som alt Andet end Hædersmand.

Kongressen i Washington aabnede sine Møder for indeværende Session den 4de December, ved hvilken Lejlighed Præsidentens Budstab op læstes. Denne Gang har Præsidenten ogsaa betænkt Utah med en lille Bemærkning, som vi i vor Beskedenhed sætte megen Prism paa. Vi holde af Folk, der kæmpe med aabent Visir, selv om Vaabenet er rettet mod vort eget Bryst, men Hykleri og Undersundighed hade vi, hvad enten det har sit Bo hos den Geistlige eller Politikeren. Den tilsigtede Paragraf lyder saadanne:

„Utah - Forviklingerne. I Utah findes endnu en Levning af Varbariet, der er stodende for Civilisationen, Sommeligheden og de Forenede Staters Love. Regjeringen har imidlertid fundet Territorial-Embedsmænd, som ere villige til at udøve deres Pligter i Billighedens Aand og med tilbørlig Agtelse for Lovens Majestæt. Hverken Polygami eller nogen anden Overtredelse af de bestaaende Love vil blive taalt indenfor de Forenede Staters Grænser. Det er ikke mod disse selvvalgte Helliges Religion vi nu stride ind, men mod deres Praxis. De ville blive beskyttede i at dyrke Gud ifølge deres Samvittigheds Bydende, men de ville ei faae Lov at overtræde Lovene under Skin af Religion. Jeg vil dersor tilraade Kongressen at tage under Overveielse hvad der bor gjøres for Polygamihusruerne og deres Born, naar Lovene mod Polygami sættes i Kraft. Fra Humanitetens Standpunkt vilde det maaste for de usyldige Borns Bedkommende være bedst, at Kongressen vedtog en Alt, hvorved Legislaturen i Territoriet Utah bemyn-diges til at anerkjende alle Born, der ere fødte inden en vis Tid, for ægtefødte. Jeg fremfører ikke dette som et Forslag, men kun som en Anthydning.“

Hvor naadigt! I Mormoner kunne faae Lov til at dyrke Gud efter Eders Samvittigheds Bydende, og I loves Beskyttelse i Eders religiose Tro, men udøve I den, faae I med Præsident Grant og Kongressen at bestille! Men viid, Du forsøgelige Menneste, at Troen uden Gjerninger, er død. Herren har besalet os at vise vor Tro i vore Gjerninger, og vi holde det for Ret at adlyde Gud mere end Mennesker, selv om disse Mennesker have svunget sig saa høit op som til de høieste Dommersæde i Verdens mægtigste Nation. De, der i Oprigtighed ville adlyde Guds Bud, behøve aldrig at frygte, thi han vil selv være deres Beskytter og føre dem fremad til Seir, og hver En, som oplofter sin Haand mod hans Hellige, vil blive bestemmet, om intet Være hænder ham.

Ældste William H. Hooper er naturligvis allerede paa sin Plads i Kongressen som vor mangeaartige troe og prøvede Forpost.

Correspondance.

Amerika.

Fort Lookout, Utah,
den 11te Decbr. 1871.

Broder K. Peterson!

Min eneste Undskyldning for ikke at have besvaret Deres interessante og kjærlomme Brev af 21de Septbr. er, at Djævelen ikke har givet mig Lejlighed dertil, og endnu er jeg ikke fri for hans Forførelse og Plageri.

Hvad Verden kalder Mormonisme, har været underkastet saa mange Prover, saa mange Drostelser og Debater i den store, store Verden, at dens indre Kraft og Selvstændighed maa utvivlsomt nu være indlysende for Enhver; den har staet sin Prove trods al Verdens Lærdom og Talenter, baade paa Bibelens, Videnskabens og Moralens Gebet. Ingen trofast Voldste i de Sistre Dages Helliges Kirke er nogensinde kommen tilkort, naar han har forkyndt Evangeliets Principer, trods den stærkeste Fordom og den bitterste Opposition. Det har været let at nedrække Mormonismen for Saadanne, som aldrig besatte sig med Bibel, Fornuft eller Logik, men som kæmpe uden at mode Modstand; men naar Sandheden og Retfærdighedens Snor udstrækkes, og Folk opfordres at holde sig indenfor dens Grænser, da er det ikke saalige at modbevise vor hellige Religions Principer. Ligesaet funde man paatage sig at bevise med Bibel og Videnskab, at 2 og 2 ikke er 4.

Missouri og Illinois bære tilstrækkelig Vidnesbyrd om, at baade Mormonlederne og Folket ere fuldt og fast overbeviste om deres Religions Guddommelighed, thi de have taalt baade Savn, Sorg og Ded for deres Tro.

Verden vil maatte sige: Eders Religion kan nok gaae an, hvis I blot opgav det strækkelige Princip Polygami. Hertil vil jeg svare: om vi skulle opgive ethvert Princip i vor Tro, som maatte være anstodeligt for Verden, vilde vi selv blive anstodelige for vor Gud, og han vilde sandsynligvis forkaste sit Folk for deres Daarstab, forudsat at han ikke havde tilladt saadanne Forandringer. Verden maa imidlertid indrømme, at nævnte Princip har sin Stette i Skriften, men, siger der, det staer i Strid med Kristenhedens Aand og vor Tids Begreber. Ere vore Medmennesker visse paa, at deres Kristendom er ret, eller at vor Tids Begreber ere korrekte? Hvis den guddommelige Sandhed skulle strafkes ud over deres Systemer, i hvormange Stykker vilde de saa blive staarne iførder?

Ta men det strider mod vore Love. Ere de visse paa, at deres Love ere korrekte og stemmende overens med Guds Billie? Nette eller urette, sige de, vore Love existere, og vi have baade Magt og Billie til at haandhæve dem. Meget vel, men har Gud ikke ogsaa baade Magt og Billie til at haandhæve sine Love? og mon ikke hans Magt er nok saa stor som Menneskenes? og sætter han ikke tillige en Ere i at værne om sine Love i sit Rige? Verden haster fremad til en afgjørende Krisis i Kampen mod den Almægtige; derfor kan man ogsaa vente at see hans Straffedomme blive udstede over Jorden paa de hundrede hidtil ukjendte Maader.

Mit Raad til de Hellige i Skandinavien og overalt i Verden er derfor: vandre i Ydmyghed for Eders Gud, hold hans Love i Agt og Ere og tag ikke Deel i Verdens forsængelige Aand; husk

at i Guds Kirke er der altid en Anstedssteen og en Forargelses Klippe; høst tillige at hans Veie ere ikke som vore Veie.

Til mine Meddeldster i Skandinavien vil jeg sige: Forkynd Jesus Kristus og ham forsætter; lad hans Kors og Eders egen Selvfornegelse være Eders Stolthed; hold Eders Aand reen og lad alle Eders Tanker og Eders Ord være saa hellige og lydste som mulig. Udbar Verden om dens forestaaende Dom og lær den at undslyde den kommende Brede; gjør Eder Umage for at indsamle de Hellige og bed af Eders ganste Hjerte, at Herrens Ord maa faae Eders Bryst til at svulme af salig Fryd, kort sagt om jeg end ikke har nævnt enhver god og edel Plante, som burde voxe i Eders Sjæl, plant den der, naarsomhelst I finde en saadan paa Eders Bei.

Til de fattige Hellige, som for Dilekket ere ude af Stand til at vandre til Zion, vil jeg sige: Guds Forhåbninger til Eder ere store, hvis I kun ere taalmelige og gjøre det Bedste, I kunne. Knur aldrig, klag aldrig, men stol paa Gud og vær troe mod ham, og i hans beleilige Tid ville Eders retfærdige Ønsker blive opfyldte.

Mine Søbstende i Skandinavien, I have en god og prøvet Mand til Præsident; bed alvorligt for ham, at Gud maa fremme sin Sag ved hans vise og omhyggelige Ledelse. Vi herhjemme bare bedrosevede ved at miste ham, men for Eders Skyld fandt vi os deri, og vor Bon er stadig og altid for ham og dem, der arbeide med ham i Herrrens Biingaard, saavel som for alle de Hellige i det fjerne Skandia.

Maa vor Herres Jesu Kristi Naade og den Hellig-Aands Inspiration være med Eder Alle. Amen.

Orson Hyde.

Brigham City, Utah,

9de Decbr. 1871.

Præsident R. Petersen.

Kjære Broder!

Om end Volgerne til viisse Tider hæve sig høit paa Tidens oprorte Hav, seiler dog „Bions“ Skib stolt hen over dem, som om Intet var paasærde. Vi nyde Fred og Tryghed, men vore Fjender have aldrig Fred. Der er en mørk Fremtid for dem, der vandre uden Abenbaringens lys, og som ere fremmede for Livet i Herren. Medens Nationerne paa Grund af deres Syndighed og Fornegelse af Guds Almagt gaae deres Oplossning imode ved indre Splid og Tvedragt, roger Zion her mellem Bjergene og dens Indflydelse soles allerede langt udenfor dens Grænser. Uagtet Beien er trang, som fører til Liv og Udodelighed, er det dog en uroffelig Sandhed, at Alle og Enhver, der adlyde Evangeliet ude blandt Nationerne og følge dets Banner i Storm og Stille, i Modgang og Medgang, i Sorg og i Glæde, ville engang indtage hoie Grespladser i Samfundet; den Ringe vil blive mægtig; unge Mænd, som med Tro og Nidkjærhed erhverve sig Kundstab og Dannelsse, ville faae Plads i Statsmændenes Række. Allerede nu frygte vore Fjender for Bions vogende Magt og sege at tilintetgjøre vor Indflydelse ved at faae alle vore Brodre, der indtage borgerlige Embedsstillinger i Utah, fierneede. Men Herren er ifærd med opreise og ophoje det Folk, som saa længe var ringe og foragtet af Verden. Ligesom Herren fordum vendte Brodrenes Ondstab til Gavn for den unge Joseph, saa at han tilsidst blev Herre over al Egypten og Frelser for sin Faders huus, og ligesom Daniel, der først forfulgtes og domfældtes, siden blev en af Babylons mægtigste Mænd, saaledes vil Herren nu i disse sidste Dage bringe sine Tjenere til

Magt og Anseelse, og enhver trofast Hellig vil dele Lod med dem.

Sæg omtaler naturligvis ikke disse ting, Br. Peterson, i den Hensigt at belære Dem, men for at mulig en eller anden af mine Godskende, der maatte læse disse Linier, kunde opmuntres til Trofasthed, thi jeg har mange Venner i hær Grindring i mit Fødeland.

Om nogle Dage venter jeg at træffe sammen med Broder Cluff, i Forening med hvem jeg skal foretage en Missions-tour blandt de standinaviske Hellige i det nordlige Utah. Behag at hilse Brodrene i Kontoret

Deres med Agtelse
A. Christensen.

Norge.

Kristiania, den 28de
Decbr. 1871.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder!

Deres Vrede af 16de dennes er fremkommet og De takkes for samme. Det glæder mig at høre om Br. Dehlins Hælbredelse. Sæg er ogsaa tænkelig for Deseret News og Mill. Star, som De sender mig; det gør saa godt at faae Nyheder fra Hjemmet. „Standinaviens Stjerne“ er os ogsaa en hjælkommen Gjæst, og vi bestræbe os for at faae den udsendt i Konferencen samme Dag den ankommer.

Br. Emil Næsleby var inddelt for Politiet i Drammen den 17de Decbr, og blev forbudt at døbe der i Byen; derimod tillod man ham at prædike saa meget han lyster.

Åf og til møder en Præst eller Skolelærer i vore Forsamlinger og optager Debatten med os, men vi høge altid at bevare en stille og fredelig Aand og vi stilles gjerne med gjensidig gode Følelser.

Br. M. Andersen fra Zion beder at hilse; han var her i Julen, men reiste idag til Hadelands Green en Tour; han befinder sig meget vel og er tilfreds.

I Søndags aholdt vi et stort Raad her i Kristiania ved hvilken Lejlighed to nye Distrikter organiseredes (det 13de og 14de) og samten Brodre ordineredes til Præstedommet. Paa Søndag skulle vi aholde Examens for Søndagsstolen. Og saa i Frederikstad og Trondhjem gjøre Søndagsstolerne god Fremgang.

I denne Tid dobes ille ret Mange, men alle synes med en vis Spænding at vente paa Nyheder fra Utah. Hvad der end hænder, vide vi at Zion vil blive renset og Guds Rige vinde ny Kraft og Udbredelse overalt i Verden.

Omfattende Dem og Brodrene et godt Nytaar tegner jeg mig Deres hengivne Broder i Pagten.

J. C. A. Weibye.

Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb.

Mai 1842.

(Fortsat fra Side 112).

Fredagen den 13de havde jeg en Samtale med Eldest Rigdon angaaende visse onde Rygter, der vare satte i Circulation af Francis M. Higbee. Foreslog i Foraaret, at kraftige Forholdsregler burde tages for at forebygge alslags Usæde-

lighed i vor By, saa de Ustyldige og Gode funde være beskyttede mod visse umoralste Personers Efterstræbelser, hvilke desværre have indsneget sig blandt Befolkningen.

Det rygtedes idag i Nauvoo, at for-

henværende Guvernor Boggs af Missouri var blevet stadt.

Tirsdagen den 17de. Vi indrykke følgende Erklæring fra Daniel H. Wells.

„Nauvoo, Illinois, den 17de
Mai 1842.

„John C. Bennett modte idag personlig for mig, Daniel H. Wells, Maademand for Nauvoo City, og erklærede paa sin hellige Ted, saa som Loven foreskriver, at han aldrig var blevet lært af Joseph Smith Noget, som i mindste Maade strider mod Evangeliets Principer, Moralen, Guds eller Menneskenes Love, hverken direkte eller indirekte, hverken i Ord eller i Gjerning. Tillige erklærede han, at ham bekjendt havde Joseph Smith aldrig set gjennem Fingre med nogensomhelst upassende Vandel hverken i det offentlige eller private Liv, og han havde aldrig lært ham under fire Dine, at utugtig, ukydsk Omgang med Kvinder var under visse Omstændigheder tilladelig, og var heller ikke vidende om, at han nogensinde havde lært Andre Saadant.

„Beediget og undertegnet hos mig
Dag^o Dato.

Daniel H. Wells,
Raadmand.“

John C. Bennett var indtil for ganske nylig Borgmester i Nauvoo, men opgav denne Bestilling, da Folks Harme og Forbitrelse mod ham stadig tiltog som Folge af hans umoralste og utugtige Vandel.

I Maadet den 19de Mai rettede jeg følgende Opsordning til John C. Bennett: Vil De behage at afgive en sanddru og bestemt Erklæring, hvorvidt De ejender Noget, der kan være nedfættende paa min Karakter. General Bennett svarede: I al min Omgang med Præsident Smith saavel offentlig som privat har jeg altid fundet ham at være en Mand af strengeste Moral.

„Jeg gjorde derpaa nogle farpe Be-mærkninger i Maadet angaaende dem, som have gjort sig skyldige i at udsprede falske Rygter, og sagde blandt Andet: Lad et Aar henvinde, og see saa, om ikke Broder Joseph vil blive hentet fra den ene Ende af Byen til den anden for at rykke de Syge væk fra Gravens Rand; og jeg siger i Herrens Navn: hvis de ikke fra denne Time af ville omvende sig og holde op med deres Logn og Bagvæftelse, skal Herren forbande dem og deres Tunge klæbe til deres Gane.

Søndagen den 22de. I „Quincy Whig“ findes Følgende om Snigmordet paa forhenværende Guvernor Boggs af Missouri :

„Lillburn W. Boggs blev snigmordet i sin Bopæl i Independence, Missouri, den 6te dennes af en ubekjendt Person. Han sad alene i sit Børrelse, da en Pistol, ladet med grove Hagl, blev affyret gjennem et af vinduerne. Tre af Haglene træf ham i Hovedet, af hvilke et trængte ind i Hjernen. Da hans Son, en Dreng, hørte Skuddet, løb han ind i Faderens Børrelse og fandt ham i en yndelig Tilstand, hvorfor han strax gjorde Anstrig. Man fandt Hodtrin udenfor vinduet, tilsigemed den fatale Pistol. Guvernøren levede endnu den 7de, men der er ringe Haab om hans Helbredelse. En Mand er mistænkt for Mordet og er sandsynligvis allerede arresteret. Der cirkulerer adskillige Rygter i Anledning af denne forsædelige Daad, af hvilket et lægger Skylden paa Mormonerne, fordi Hr. Boggs formenes at have været en virkom Varsag til deres Uddrivelse fra Staten. Mormonprofeten Joseph Smith skal også efter Forlydende have profeteret for et Aars Lid siden, at han vilde blive ramt af en voldsom Død. Der er dersor god Grund for Rygten. Borgerne i Independence har udlovet en Belønning af

500 Dollars for Morderens Paagribelse."

Jeg gik dersør til Redaktøren af „the Wasp“ og lod følgende Artikel indrykke i hans Blad :

,,Nauvoo, Illinois, den 22de
Mai 1842.

,,Hr. Bartlett. De har i Deres Blad „Quincy Whig“ af 21de dennes gjort mig en stor Uret i at tillægge mig en Projet om Gouvernor Lillburn W. Boggs' voldsonne Endeligt. Bogg's var Kandidat for Stats Senatet og faldt rimeligvis for en politist Opponents Haand med sit „Ansigt og sine Hænder endnu dræppende af Ustyldiges Blod,“ men jeg

havde ikke mindste Undeel i hans Mord. Min Haand er reen og mit Hjerte lige-saa for alle Menneskers Blod. Jeg er træt af de evindelige Bestyldninger og og Bagvæsler, som idelig ophobes paa mig af rænkesulde Mænd. Jeg ønsker og forlanger kun at nyde ubestaaret de Ret-tigheder, som garanteres alle Mennesker af de Forenede Staters og Illinois's Konstitutioner og Love. Vil De god-hedsfuldt optage denne Artikel i Deres ærede Blad.

Forbindstligst
Joseph Smith.“

(Fortsettes).

Pressens Udtalelser.

Fra „Albany Law Journal“ optage vi følgende : „Uagtet vi ønsle at see Mormonerne underkaste sig de Forenede Staters Love, maa man dog ikke glemme, at Utah var et mexikanst Territorium, da Brigham Young og hans Folk søgte Ly der, efter deres Uddrivelse fra Nauvoo. Mormonernes Flid har forvandlet hin hylende Ørken til en smilende Have, og disse Folk kom ind under vort Scepter gjennem Traktaten, der aflaggedes i Guadeloup Hidalgo den 2den Februar 1848. Hvis Mormonerne havde haft nogen Stemme i Sagen, ville de udentvist langt hellere have foretrukket Mexicos Herredomme end det amerikanske, under hvilket Joseph Smith blev snigmurdet i Carthage, efterat han havde overgivet sig til Gouvernor Fords Bestyrtelse. Ingen kan negte, at Mormonerne jo ere blevne forfulgte og forurettede af de Forenede Staters Borgere, der drev dem blodende

gjennem Bildnißerne i Iowa og de til-grændende Stater, indtil de havnede i Utahs Ørkener. Om ogsaa Polygami staar i Strid med vores Love og Begreber, staar det dog ikke i Strid med Naturens Love. Desuden har vor Regering taalt det saalænge, at vi haabe denne Sag maa blive behandlet paa mildeste Maade, og at de ulykkelige Mormoner ikke etter stulle bringes til en storartet Udvandring fra deres Besiddelser. Baade Joderne og Muhamedanerne kunne ifolge deres Religion have flere Hustruer. Lad os dersør give Mormonerne en forholdsvis passende Tid, forend Loven af 1862 mod Polygami sættes i Kraft mod deres Profet. Vi baade haabe og ønske, at Polygami snart maa blive undertrykt blandt os, men ønske tillige, at de Sidste Dages Hellige stulle behandles uden al unsdven-dig Haardhed for deres eiendommelige Begreber.“

Fra „New York Tribune“ optage vi Følgende om „Korstoget“ mod Utah. „Havesyge og Bigotteri, Uredelighed og Intolerance ligge paa Bunden af denne Kamp. Disse Eventyrere, som stræle saa høit om at beskytte Sædeligheden, have juist ikke indlagt sig nogen Veronimelse ved deres Dyd, Guds frygt eller Netskæfshed. De onste kun at ræne Minerne, Landet og Handelen fra Mormonerne. Doktor Newman, som gjorde en Missionstour til Utah ifjor Sommer uden at det lykedes ham at gjøre en eneste Proselyt, er en væsentlig Øphavsmænd til de nuværende Forviklinger. At Mormonerne roligt ville finde sig i at see deres Ledere straffede, kan Ingen for et Drieblik troe. De blev engang drevne udenfor Civilisationens Grænser af de kristne, nogne, blottede, hungrige, omgivne kun af Vilde i en gold Ørken; men her byggede de et Hjem, en Stat, vogede i Velstand og Lykke, indrettede sig sin egen Regjering og dyrkede Gud efter deres Samvittigheds Bydende, indtil deres Fjenders Havesyge har opsoegt dem i det fjerne Vesten og nu søger at fordrive dem paany. Man har taalt deres Dr-

ganisation, ja endog tilstedt deres Repræsentant Sæde i de Forenede Staters Kongres i en Række af Aar uden mindste Protest. Da Utahs organiske Akt blev given, fulde man have gjort sine Indvendinger; nu er det for seent. Hele dette „Korstog“ er vor Tidsalder ubørdiget; saadan Fremgangsmaade passer sig kun for hine mørke Tider, da man foranstaltede Korstog til Grundfestelsen af visse theologiske Dogmer.“

Bladet „Washington Capital“ har følgende Bemærkning om Dr. Newman: „Vi anerkjende alle Menneskers Ret til at organisere sig i Samfund og dyrke Gud efter deres Samvittigheds Bydende, men Dr. Newman er af en anden Meaning. Hans Høierværdighed vil ikke tillade, at den Almægtige bliver dyrket af Mormonerne. Indholdet af hans Troesbekjendelse er omrent saaledes: „Disse Mormoner maae slet ikke tilbede Gud, og for at opnaae dette, har jeg formaet Regjeringen til ataabne Straffeanstalterne for alle Brigham Youngs polygamiske Tilhængere, som vove at dyrke Gud uden mit Samtykke.“ Det er liberalt!

Blanding.

Et nyt Bevis paa „Ringens“ Sædelighedsfølelse staar omtalt i „Deseret News“ af 20de December. Nogle uanständige Damer, som vare indførte fra Staaten og nod „Ringens“ specielle Beskyttelse i Salt Lake City, blev af vore Brødre arresterede, forhorte, overbeviste om deres Brøde og derefter idømte Mælt. Dette fulde man troe maatte glæde Unionsdommerne og deres Forbundsfæller, som have gjort saadanne Kæmpaanstrengelser for at faae President Young og Andre straffede for „usædelig“ Omgang med deres ægteviede Hustruer, men langtfra! En habeas corpus Ordre blev udstedt, ifolge hvilken „Damerne“ bleve ført frem for Overdommer Hawley og frikjendte, fordi By-Autoriteterne ifolge hans Opsattelse ikke havde tilstrækkelig Myndighed. Hør det, o Verden! og dom efter Fortjeneste

disse Libertineres Færd, som kusse Dig ned deres Skraal om Sædelighed. Men disse Kvinder vare rigtignok ikke „Mormoner“ og det foranderer naturligvis Sagen.

„New York Herald“ siger, der findes Intet i de Forenede Staters Grundloev, som kan forbyde en Stat at indføre Polygami.

„Omaha Herald“ siger: „Jøderne i Salt Lake City have offentliggjort en Takfjælsekadresse til Mormon-Myndighederne for deres Imodelkommenhed at overlade dem rummelige Lokaler ud en Godtgjørelse til Afholdelse af deres religiøse Fester. Den høimodigste og mest tolerante Sekt, vi nogensinde have hændt, er Mormonerne.“

Fra Washington strives til „New York Herald“ under 4de Decbr. „Der gaaer endel Snak her om Præsidentens Udtalelse i sit Aar-Visstab om Polygamisprøgsmalet, og der rorer sig nogen Lyst til at kritisere den kraftige Tone, hvori han baade fordømte Mormonerne og roste de Forenede Staters Embedsmænd i Utah.“

Eldste Chr. Madsen striver fra Aarhus under 8de Januar at alt staaer vel til i hans Konference; der er Fire blevne døbte siden Nytaar og Flere staaer meget nær. Fred og Orden hersker allevegne, naar undtages i Randers, hvor man paa gammel Viis slaaer Binduerne ind og paa anden Maade søger at forstyrre vores Førsamlinger.

Af Mangel paa Blads kunne vi ikke optage saa meget eller saa mange af Brodrenes Breve, som vi gjerne ønske, hvilket bedes undskyldt.

Indhold.

	Side.	Side.	
Tale af Eldste Orson Pratt	113.	Uddrag af Joseph Smiths Levnetslæb	
Et godt Bink	119.	(forsat)	124.
Nedaktionens Bemærkninger (Efterretninger fra Utah)	120.	Pressens Udtalelser	126.
Korrespondance	122.	Blandinger	112.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

København.

Udgivet og forlagt af Knud Petersen
Trykt hos F. C. Bording.